

Χριστούγεννα μιας άλλης νοσταλγικής εποχής.

«Χιόνια στο καμπαναριό που Χριστούγεννα σημαίνει», διαβάζουμε σε παλαιά αναγνωστικά της δεκαετίας του '60. Παλιές μνήμες, νοσταλγικές για μας που έχουμε μια κάποια ηλικία. Περιμέναμε το άγιο 12ήμερο για να ξεκουραστούμε από το σχολείο (με ωράριο πρωί - απόγευμα). Να χαρούμε τη ζεστασιά και την αγάπη της γιαγιάς και του παππού. Περιμέναμε να γιορτάσουμε τις εορτές Χριστουγέννων και Πρωτοχρονιάς με χαρά, χωρίς να σκεπτόμαστε το δώρο που θα μας φέρει ο Άγιος Βασίλειος την παραμονή της πρωτοχρονιάς. Ο πραγματικός Άγιος, ο ασκητικός και ισχνός και όχι ο ευτραφής της σύγχρονης εποχής των διαφημίσεων και του εκμαυλισμού της κοινωνίας, και πρωτίστως των μικρών της Φωτεινούλας, της Κατερίνας, του Δημήτρη, του Θανάση και του Αποστόλη.

Να καθίσουμε όλοι γύρω από το αναμμένο τζάκι και να ακούσουμε εμείς τα μικρά παιδιά τα παραμύθια της πολυαγαπημένης μας γιαγιάς και τα ηρωικά κατορθώματα του αγωνιστή της εποχής του ΟΧΙ του '40 και της πραγματικής εθνικής αντίστασης, του γλυκύτατου παππού. Οι ιστορίες του παππού δεν είχαν τέλος. Είχε πολεμήσει και στη Μικρά Ασία, στον πόλεμο εναντίον των Τούρκων και τραυματίστηκε στη μάχη του Σαγγάριου ποταμού. Περιέγραφε με απλά λόγια το δράμα των Ελλήνων και τα φρικτά βασανιστήρια, την ταλαιπωρία και τους φόνους και τον ξεριζωμό των από τις πατρογονικές εστίες μετά από χιλιάδες χρόνια. Λόγια απλά χωρίς λογοτεχνικά σχήματα και τεχνικές. Η σοφία των προγόνων απαλά και χωρίς προσπάθεια περνούσε στην ιστορική μνήμη μας. Ατέλειωτες ώρες μέσα στο ζεστό σπιτικό και έξω να σφυροκοπά το χιόνι και ο μανιασμένος βοριάς. Δεν μας ενδιέφερε. Οι συζητήσεις με τον παππού, τη γιαγιά και τους πολυαγαπημένους γονείς κάλυπταν κάθε πτυχής της αθώας παιδικής ψυχής μας. Μαθαίναμε να προσπαθούμε, να αγωνιζόμαστε και προπάντων να υμνούμε και να δοξολογούμε τον δωρεοδότη των πάντων Τριαδικό Θεό.

Εμείς ζήσαμε σε οικονομικά δύσκολες εποχές, αλλά την πραγματική αγάπη των γονέων μας τη βιώναμε καθημερινά. Ο παππούς και η γιαγιά συγκατοικούσαν και δεν ήταν στους οίκους ευγηρίας και συνεισφέρονε στην ομαλή ψυχολογική ανάπτυξη των εγγονιών. Οι γονείς αγαπούσαν τα παιδιά τους πραγματικά με την καρδιά τους και τους πρόσφεραν, από το υστέρημά τους, πλούσια τα ελέη και, κυρίως, δόξαζαν τον δωρεοδότη Κύριο.

Άλλες εποχές, βέβαια, χωρίς κινητά ,τάμπλετ και τηλεοράσεις που αποσπούν τον νου από τα σημαντικά και τελικά τον νεκρώνουν. Εποχές δύσκολες οικονομικά αλλά νοσταλγικές γιατί ζούσαμε πιο ανθρώπινα χωρίς την «πολυτέλεια» της μοναξιάς και του άγχους. Δεν είχαμε τηλεόραση, για να μη πω «χαζοκούτι», για να μας νεκρώσει τη σκέψη. Είχαμε ζεστή καρδιά, αγάπη για τον συνάνθρωπο.

Εποχές παλιές, νοσταλγικές με τους ανθρώπους πιο αληθινούς. Με πραγματικό ενδιαφέρον για τον συνάνθρωπο, για τον πάσχοντα ή ανήμπορο αδελφό.

Μυργιώτης Παναγιώτης

Μαθηματικός

20211018

Рождество другой ностальгической эпохи.

«Снег на шпиле означает Рождество», — читаем мы в старых хрестоматиях 60-х годов. Старые воспоминания, ностальгические по нам, людям определенного возраста. Мы дождались священных 12-дневного периода, чтобы отдохнуть от школы (по графику утро-день). Давайте насладимся теплом и любовью бабушки и дедушки. Мы рассчитывали с радостью встретить рождественские и новогодние праздники, не думая о подарке, который преподнесет нам в новогоднюю ночь Святой Василий. Настоящий святой, аскетичный и худой, а не богатый в современную эпоху рекламы и

выхолащивания общества, и в первую очередь малышей Фотейнулы, Катерины, Димитриса, Танасиса и Апостола.

Давайте все сядем вокруг зажженного камина и послушаем, маленькие дети, сказки любимой бабушки и подвиги бойца эпохи НО 40-х годов и настоящего национального сопротивления, милейшего дедушки. Рассказам дедушки не было конца. Он также воевал в Малой Азии, в войне с турками, и был ранен в битве на реке Сангариос. Он простыми словами описал драму греков, ужасные пытки, страдания и убийства, а также изгнание их из домов своих предков спустя тысячи лет. Простые слова без литературных схем и приемов. Мудрость предков мягко и непринужденно перешла в нашу историческую память. Бесконечные часы внутри теплого дома и снаружи, снег и бушующий северный ветер. Нам было все равно. Разговоры с бабушками и дедушками и любимыми родителями охватили все аспекты нашей невинной детской психики. Мы научились стараться, бороться и, прежде всего, восхвалять и прославлять Триединого Бога, Подателя всего.

Мы жили в трудные с финансовой точки зрения времена, но настоящую любовь родителей ощущали каждый день. Дедушка и бабушка жили вместе, не находились в домах престарелых и способствовали гладкому психологическому развитию внуков. Родители искренне любили своих детей сердцем и предлагали им из своего запаса богатые милости и, прежде всего, прославляли Дающего, Господа.

В других случаях, конечно, без сотовых телефонов, планшетов и телевизоров, которые отвлекают разум от важных вещей и в конечном итоге убивают его. Экономически трудные времена, но ностальгические, потому что мы жили более гуманно, без «роскоши» одиночества и стресса. У нас не было телевизора, чтобы не сказать «хрень», чтобы убить наши мысли. У нас были теплые сердца, любовь к ближнему.

Старые времена, ностальгия по людям более реальным. С искренним интересом к ближнему, к больному или беспомощному брату.

Миргиотис Панайотис

Математический